

?Siguem feministes, obrim vies segures

«*El (no) feminisme liberal ignora i trepitja les dones i nenes que fugen de les guerres, la violència i la pobresa*»

Avui havia d'escriure sobre feminisme. Em tocava columna i tenia claríssim que, amb el 8 de març tant a prop, no podia no escriure sobre feminisme. Sobre com el feminisme va molt més enllà de petits gestos i grans canvis en el codi penal, sobre com en realitat va de canviar-ho tot per posar la vida en el centre.

Però la realitat és tossuda i ens escup injustícies insuportables a cada moment. Així que parlaré de Grècia i de Turquia. Parlaré de fronteres assassines i de com la Unió Europea ha perdut absolutament els papers (ja fa temps que en temes de justícia i humanitat no els té massa ben situats els papers, però aquests dies sembla haver-los perdut totalment). De la Unió Europea i del govern espanyol, de les devolucions en calent, les concertines, la negociació sistemàtica del dret a asil també a la frontera Sud. Bé, a la frontera Sud, a la península, a Catalunya.

Aquests dies una amiga i activista de Stop Mare Mortum m'explicava el cas de la noia iraniana retinguda des del 10 de febrer a l'aeroport del Prat. Ha demanat asil després d'haver participat en les protestes de Novembre a l'Iran i haver fugit del país davant la possibilitat de ser detinguda. Avui han tornat a denegar-li la petició d'asil i serà retornada a l'Iran, on s'exposa no només que l'arrestin, sinó a tortures i fins i tot la desaparició forçada. Té 26 anys.

En realitat, pensant-ho una mica, denunciar la política de fronteres és també parlar de feminisme. Perquè són les dones les que més pateixen les violències en els processos de migració i desplaçaments forçats. Les dones i nenes s'enfronten a riscos físics i psicològics específics en els seus trànsits migratoris, incloent l'extorsió i l'explotació, la violació, l'assetjament sexual, el sexe de supervivència, el matrimoni forçat, el tràfic d'éssers humans o tot tipus d'humiliacions. I cada cop són més les dones que fugint de la guerra, la violència, l'empobriment, l'emergència climàtica o la fam, prenen la difícil decisió de migrar. Segons CCAR, a principis del 2016 s'estimava que més del 55% de les persones refugiades que arribaven a Europa eren dones i menors, enfront del 27% de juny del 2015. Dones que viatgen soles o amb infants, embarassades i lactants, nenes i adolescents, que enfronten dobles riscos, pel fet de ser dones i pel fet de ser migrants. No només en trànsit, sinó quan arriben a Europa, per exemple als camps de refugiades a Grècia.

Avui, el reclam de vies legals i segures, també per a les dones i nenes que s'han vist forçosament desplaçades i no troben mecanismes que garanteixin l'accés a la lliure circulació i el dret d'asil, està una mica més lluny. Els seus drets humans han quedat vulnerats en el moment que Grècia i Hongria han decidit suspendre *de facto* la convenció de Ginebra, i la Unió Europea ha decidit no només acceptar-ho, sinó donar-hi suport. Se suspèn el dret internacional a la Unió Europea.

Avui la Comissió Europea treu pit per l'estratègia d'igualtat de gènere acabada d'aprovar. Una estratègia per a unes poques. Un (no)feminisme liberal que ignora i trepitja les dones i nenes que fugen de les guerres, la violència i la pobresa. Les mata aixecant fronteres militaritzades. Si volem ser feministes de veritat, si volem posar la vida al centre, garantim vies legals i segures.